

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

Ông Ê-tiên Lãm-bá dong-dũng cao, có vẻ mặt lạnh-lùng và ý-chí kiên-quyết. Chống mạnh cây «can,» ông đi nặng-nhọc và chậm-chạp. Dưới hai hàng lông mày ngắn và xám, cặp mắt xanh biếc sáng ngời như hai mũi đinh thép.

Ông nghiêm-khắc và cương-cường, nhưng bao giờ cũng rất mực công-bình, nên danh-hiệu ông đủ khiến cho mỗi nhơn-viên kính-sợ.

Ông tiếp-đón Minh-sơn, là nhơn-viên trọng nhứt ở trong nhà máy, một cách dễ-dãi và thật tình. Dầu thế nào, ông cũng nhờ cách ấy mà được lòng của mọi người. Ông biết rằng Minh-sơn có ý-chí sánh ngang với ý-chí của mình, nhưng không có hề nói trái lời mình. Dầu vậy, hai người hành-động theo những phương-pháp khác hẳn nhau.

Minh-sơn biết cách dúc-dấy nghị-lực của các thuộc-viên bởi truyền cho họ một phần khí-thể cường-tráng không hề mỗi-một của mình. Vì vậy, ông chẳng cần thúc-giục, ngấm-đe, hò-hét. Ông để dành bàn tay sắt cho những cơ-hội có cần nó đến cực-điểm.

Ông Ê-tiên Lãm-bá từ từ ngồi xuống ghế ngai của người ta kéo cho. Đạn, ông yên-lặng một lúc để nghĩ cho hết thở hào-hển; bàn tay trắng và trơ xương của ông nắm chặt lấy cây «can.»

Biết thói quen của ông chủ, nên Minh-sơn lo lựa-chọn giấy-má trên bàn và lặng-yên chờ-đợi ông hết mệt để bắt đầu trò-chuyện. Một lúc sau, ông Lãm-bá nói rằng:

—Ông Minh-sơn! Ông đã cho mời tôi đến có việc gì?

Xây lại lạnh-lẹ, viên đốc-công đáp:

—Thưa ông, vâng. Lĩnh-huynh đi vắng đến cuối tháng, nên tôi không thể chờ-đợi lâu đương ấy để bày-tỏ một việc đáng buồn nhưng hệ-trọng.

—Một việc bất-mãn à?

—Tôi không biết chắc việc này quan-trọng đến thế nào, nhưng có một chỗ nứt đáng tiếc.

Cau lông mày rậm, ông Lãm-bá nói lớn:

—Một chỗ nứt! Ông muốn nói chi vậy? Tôi chưa hiểu.

—Tôi tưởng rằng có một người, mà tôi chưa biết là ai, đã truyền những tài-liệu bí-mật cho một nhà máy đương cạnh-tranh với nhà máy chúng ta.

Cố dùng sức mạnh một cách đáng kinh-ngạc, ông chủ thỉnh-linh đứng thẳng dậy mà nói lớn rằng:

—Hắn bán những tài-liệu ấy chẳng?

—Tôi có tưởng là như vậy. Quả tình hình này khiến tôi nghi-ngờ như vậy. Có một vài kiểu-mẫu tốt nhứt mà chúng ta giữ-gìn bí-mật hơn hết hiện nay ở trong tay bọn cạnh-tranh «bạt-mạng.»

Đinh ! Đông ! Đinh ! Đông !—
Ngân-nga, chuông Thánh-Kinh
Bảo gọi bạn đồng-chí.

Đinh ! Đông ! Đinh ! Đông !—
Vang-lừng, chuông Thánh-Kinh
Bảo nhắc mỗi anh em kíp trả xong
số thiếu bấy lâu.

Đinh ! Đông ! Đinh ! Đông !—
Ròn - rã, chuông Thánh - Kinh
Bảo mời anh em mua và cõ-động
cho báo 1937.

Đinh ! Đông ! Đinh ! Đông !—
Văng-vẳng, phải chăng chuông
của anh em đáp lại ?

Bọn ấy đã đem lợi-dụng những kiểu-mẫu kia. Họ có thể theo những kiểu-mẫu ấy mà chế-tạo máy-móc gần giống máy-móc của chúng ta, nhưng rẻ tiền.

—Ông biết là nhà máy nào chăng?

—Một nhà máy mới mở tên là: Mê-ling Hạ-đệ. Bọn này «bạt-mạng» lắm và chẳng lương-thiện chút nào. Dầu bây giờ họ chế-tạo máy-móc tốt, nhưng trước kia họ đã bị các nhà chuyên-trách tinh-nghi và dò-xét.

—A! Tôi đã biết hạng người ấy rồi! Họ chẳng ngại làm một việc hèn-mạt hoặc dơ-bẩn nào để được vượt hơn kẻ khác. Còn những phương-pháp cũ-rích, tức là làm-ăn lương-thiện và kiên-nhẫn, thì họ cho là chậm-chạp quá. Nhưng rút cục họ chẳng được lợi-lộc gì. Chẳng kịp thì chầy, công-nghiệp họ sẽ phải suy-sụp.

—Thưa ông, cái đó đã hẳn. Nhà máy mà chúng ta đang nói đến đây thường cảm-đổ nhơn-viên của các nhà máy khác và thường gạt người ta để lấy của. Vậy, chắc họ đã xui-giục một nhơn-viên của chúng ta.

—Ông không hồ-nghi ai sao?

—Thưa, không. Nhưng tôi e rằng chính là một người làm trong buồng vẽ. Tôi đã nhiều phen xét kỹ mọi nhơn-viên trong buồng ấy, nhưng chẳng ai đáng cho tôi nghi-ngờ. Ít ra bề ngoài họ đều là những trang thiếu-niên đứng-dẫn và đáng tin-cậy.

—Ông đã dùng cách nào để tìm ra kẻ phạm tội chưa?

—Tôi có dùng một người lính kín. Người đã dò-xét kỹ-càng mỗi nhơn-viên để coi có ai giao-thiếp với nhà máy Mê-ling Hạ-đệ chẳng. Theo lời người trình, thì không phải như vậy. Tôi hiệp ý với người rằng có một người thứ ba làm môi-giới cho mọi cuộc bàn-tính.

—Ckắc vậy. Này, ông tưởng những cách giao-thông nhục-nhã ấy còn đương tiến-hành không?

—Tôi không tin rằng những cách giao-thông ấy đã hết rồi.

—Vậy, ta phải kíp đề-phòng lập-tức.

—Thưa ông, chính vì đó mà tôi muốn ra mắt ông. Tôi đã có sắp-đặt nhiều phương-tra-nã, xin ông ưng cho.

—Những phương nào đấy?

—Chính buổi chiều nay người lính kín mà tôi dùng chắc sẽ tới đây. Nếu cần và nếu được ông cho phép, thì tôi sẽ nhứt-định cho khám buồng vẽ, nghĩa là khám bàn giấy, khám tủ và khám các nhơn-viên ở buồng ấy. Có lẽ ta tìm được một tang-chứng, và nhơn đó ta có thể dò bắt cho phải đường.

—Ý ấy tốt lắm. Thật là một gương xấu nếu ta thấy rằng một trong các nhơn-viên của nhà máy này vẫn được ta đối-đãi theo lẽ công-bình và lòng nhơn-hậu là dường nào, lại phạm tội hèn-mạt thế ấy! Ta tìm được và trừng-phạt quân gian càng sớm chừng nào, thì càng tốt chừng ấy. Tôi muốn chờ xem kết-quả cuộc điều-tra của người lính kín.

(Còn tiếp)

CHỨNG THỰC QUYỀN CHÚA

(Tiếp theo trang 312)

Cũng nhơn dịp này, tối thứ năm ở nhà giảng có nhóm lại cầu-nguyện và giảng, anh đi nhóm, tôi cũng đi theo. Tôi nghe ông Trần-thự-Quang giảng đề-mục «Chúa tái-lâm.» Giảng xong thì lòng tôi công-nhận là thật cũng như công-nhận bốn lẽ đã nghe bên nhà Hội Thom. Sau khi giải-tán, có nhiều anh em khuyên tôi hãy cầu-nguyện tin Chúa, nhưng lòng tôi cũng còn cứ nghe tiếng ma-quỉ mà hẹn mai hẹn mốt. Dầu thế nào đi nữa, các lẽ thật quan-hệ của đạo Chúa đã đặt vào lòng tôi rồi, nên chỉ ngày thứ năm tuần sau đó, tôi liền qui gối ăn-năn trở lại với Chúa. Thật rất cảm-tạ ơn Chúa vô-cùng!

Thật Chúa có dùng nhiều cách mà cứu tôi, nhưng tôi xét lại cho kỹ thì cũng bởi mấy lẽ đạo quan-hệ, là sự giảng-sanh, sự chết, sự sống lại và sự tái-lâm của Đức Chúa Jê-sus đã cảm-động lòng tôi nhận ơn cứu-rỗi.

—Nguyễn-văn-Lữ, Bijoutier, Thom.